

манастир Подмаине - храм Усиња Пресвете Богородице
са блајословом иџумана јеромонаха Рафаила

НЕДЕЉА БЛУДНОГ СИНА

свешти љраведни Симеон Богояримац и Ана Пророчица
Лк. 15:11-32, (зач. 79); 1Кор. 6:12-20 (зач. 135).

сџарац Јефрем Аризонски
СЛАВА ЧОВЕКОЉУБЉУ ТВОМЕ, ГОСПОДЕ

Бог наш јесте љубав и „који пребива у љубави у Богу пребива и Бог у њему“. Хришћанин који нема љубави Божије у своме срцу, нема Христов живот у души. То је велико дело човекољубља Божијег! То, што је Бог Логос сишао на земљу, постао човек, примио тело, живео међу нама, није ништа друго до пројава безграничног човекољубља Божанске љубави. Љубав нас Божија штити и брине се о свему.

Ми људи грешимо и огорчујемо Бога. Често чинимо зло, али његово је човекољубље бесконачно и све нам опрашта. Сви смо ми, а најпре ја, огорчавали ово велико Божије срце, које се назива љубав према човеку. Стога убудуће треба пазити на свој живот, како Му поново не би смо принели горчину греха.

Јеванђелска прича о блудном сину јасно показује каква је љубав Бога-Оца према грешном човеку. У причи се говори да блудни син, који јесте слика сваког грешног човека на земљи, моли од оца да му да део наследства који му припада. Свакако то је било незрело и неразумно – молити свој део, оти-

ћи од очевог дома, лишити себе очинске љубави и бриге. Али он је отишао, сматрајући да је у стању да се брине сам о себи. Своју лажнокомисленост је платио веома високом ценом. Даље се у Јеванђељу говори да је блудни син расуо своје наследство, водећи веома грехован живот.

Грех рађа смрт. „Плата је за грех смрт“ (уп. Рим. 2, 6 – 8). Плата за грех јесте душевна смрт, али често грех постаје узрок и телесне смрти.

Блудни син, потрошивши задовољено наследство дошао је до тога да је почео да чува свиње и да се храни рошчићима. Тако и човек, хришћанин, добивши наслеђе Божије благодати у светом Крштењу, а затим се удаљивши од Божије благодати, прекидајући свако општење са Богом Оцем, постаје сасуд ђавола, сасуд греха, „живећи блудно“, далеко од Бога, гмижући у греху.

Даље видимо у Причи да је у једном тренутку блудни син дошао себи и схватио своју грешку. Разумљиво је да када је грешно, он је био ван себе, изван здравог разума, изван разборитости и ра-

духовног оца, онда се причешћем Телом и Крвљу Христовом, причешћујем вечном животу. Посредством Светог Причешћа постајем учесник Царства Божијег: „Наследници Божији, сунаследници Христови“. Бити „сунаследник Христу“, означава да хришћанин, који приступа Светом Причешћу, на Другом Доласку биће са Христом. Где је Христос, тамо ће бити и Хришћанин, који се у покајању и сакрушењу срца причешћује Светим Тајнама.

Невоља је у томе што ми својом непажњом не сматрамо ни за шта такву Божију љубав. Његова љубав према нама је тако велика, а ми на њу не одговарамо како би требало. Опростио нам је све грехе и опраштаће нам до краја живота. А чиме ћемо ми узвратити Господу за Његову велику љубав? Хоћемо ли размишљати о њој непрестано, хоћемо ли да тежимо да је доживимо, претпостављајући да ће нам она дати храброст и снаге за живот.

И када нам Божија љубав пошаље искушења, благодаримо Му, понављајући речи многострадалног Јова: „Како Господ благоизволе, тако би; нека је благословено име Господње“ (Јов. 1, 21). Свако искушење је делатни израз љубави Божије, јер се у сваком искушењу крију љубав и брига Божија. Бесконачно много људи – хришћана приписује своје обраћење, лично своје или некога из породице, управо неком животном искушењу.

Када човек засигурно зна да га неки властелин воли, помаже и брине се о њему и штити га и убе-

ђен је да сваког тренутка може да рачуна на њега, тада овај човек шета улицом уверено и чврсто и дичи се својим покровитељем. Уколико се човек тако поноси покровитељством другог човека, колико тек ми треба да се поносимо покровитељством самога Христа! Да, дужни смо да му дамо своје срце своје, уколико заиста чврсто и непоколебиво верујемо да Христос јесте наш Бог, да се разапео за нас, да је он посредник између Бога Оца и људи, Он – Богочовек, који нас је заволео Својом савршеном љубављу! Нико нас не воли тако као Христос, а доказ за то је велико славље које бива на небесима када се један грешник покаје. Тада небеске силе ликују: „Биће велика радост на небу за једнога грешника који се каје“

Треба само помислити како је велика радост Анђела, када сазнају да се неки велики грешник на земљи покајао и вратио на пут Божији, и схватићемо како је велика њихова љубав према нама грешнима! Представите себи радост Анђела Чуvara, који је био додељен томе покајаном грешнику од тренутка Крштења и који га никада није напуштао, премда је и бивао удаљен због грехова које је човек чинио! Анђео Чувар људске душе свагда се моли и вапије Богу.

Дајмо славу и част Божијем човекољубљу!

Слава Твоме Човекољубљу, Господе, које богато шириш по земљи и покриваш Својом славом и опраштањем грехова читавог људског рода!

Амин.

email: kontakt@manastirpodmaine.org
интернет презентација: manastirpodmaine.org

суђивања. Дошао је себи, говори Христос, и помислио: „Колико најамника у оца мога имају хљеба исувише, а ја умирем од глади“ (Лк. 15, 17), односно: „Пропадам овде, у туђини. Боље је да се вратим кући, рећи ћу оцу, нека ме он више и не назива својим сином, јер сам недостојан тога, али ћу га замолити да ме прими као свога слугу. Слуге код мога оца живе добро; мени ће бити довољно, уколико и ја будем живео та-

је такође плакао, а затим почео да говори оцу: „Оче, сагријеших небу и теби, и више нисам достојан назвати се сином твојим, прими ме као једнога од најамника својих“ (Лк. 15, 18, 19). А шта му одговара отац? „Заборави прошлост. Мени је довољно то што си се вратио, што си сада кући. Био си мртав и васкрсао, изгубљен и пронађен. Ово је довољно. Огорчење, грешке, губитак наслеђа... заборави све то“ (Уп. Лк. 15, 22 –

ко. Не смем га молити да ме поново назове сином, јер сам изгубио право да се више тако називам. Проћердао сам то што сам наследио од оца, а сада ми је довољно да се једноставно вратим и будем један од његових слугу“.

Размисливши на овај начин, блудни син је донео одлуку да се врати. Није чак ни дошао до куће, када му је отац већ изашао у сусрет и очекивао га раширених руку. Тако је и Бог свагда спреман да прихвати грешника. Блудни син је стао на прави пут, пут спасења и идући по њему, дошао је у свој родни дом. Овде га је отац прихватио, загрлио, пољубио и заплакао му на грудима. Блудни син

24).

Отац је ту заповедио да припреме купатило. Након тога, оденуо је сина у светлу одећу и дао му прстен на руку. У једном тренутку све се изменило. До недавно, он је био прљави свињар, али тек што се вратио кући, постао је Божије дете, царски син, одевен у светлу и раскошну одећу! Блудни син није очекивао такав сусрет. Колико је само љубави и нежности пронашао у оцу! „Колико сам био у заблуди, колико сам погрешио, напустивши га и живећи сам у туђини“, није могао да не помисли ово. Отац је заповедио да се закоље теле угојено и започео је велики празник у час онога који

се вратио. Почело је велико славље. У очевим палатама је све сјало и син свакако није могао да дође себи, није могао да поверује да је поново у очевом дому. Отац се, пак, у част овога великога дана обукао у празничну одећу, радио се и веселио.

Очева љубав према блудном сину је само бледа слика оне љубави коју Бог има према грешном човеку. Отац Небески је спреман да у свако време све опрости и да заборави прошлост, чим човек зажели да се окрене врлинском животу, да му се врати и замоли опроштај. Само када би човек дошао себи, схватио своје грешке, смирио се, признао да није био у праву и замолио од Бога опроштај, Бог ће као одговор рећи: „Заборави то што је прошло, дете; довољно је то што си се вратио. Све ти опраштам, најважније је да си уз Мене“.

Долази непријатељ људски, ђаво, вешт у лукавству, обмани и лажи и шапће на уво грешнику: „Бог ти неће опростити, ти си највећи грешник! Учинио си такве и толике преступе. Сада те очекује сурова казна и ад. Немој ни покушавати да се обратиш Богу. Недостојан си да погледаш у Њега, да се молиш и тражиш опроштај. Бог је гневан на тебе...“ - и тако даље...

Грешник, свакако не треба да верује у то! Сваки отац и свака мати, када се њихово чедо враћа од грешног и блудног живота, обавезно га примају у своје наручје, опраштају и не помињу раније увреде, чак и ако их је дете раније жалостило и злостављало, само уколико се врати. Биће им

довољно и то што се њихово дете покајало и вратило кући.

Уколико мајка по својој простој људској љубави, која се никако не може упоредити са љубављу Божијом, опрашта и милује своје дете које је скренуло са пута и вратило се, тим пре ће Бог, безгранични у љубави и милосрђу, несумњиво опростити и помиловати грешника који се покајао. Није наше да слушамо нашаптавања противника. Он није познао шта је то смирење, зато је и толико далеко од Бога. Само што у души људској заблиста зрак смирења, почиње његово обраћење. Следствено, управо егоизам и гордост нас задржавају далеко од Бога.

Уколико ми срцем преживљавамо причу о блудноме сину, стећи ћемо извор непрестаног покајања и обogaћивањемо своју душу Божијом љубављу. Пре свега осетићемо да је Бог наш Отац, чија љубав према нама нема граница. Са таквом љубављу се не може погрешити. Ма колико да нам ђаво нашаптава да нам Бог неће опростити за учињене преступе, само у огледалу приче о блудноме сину угледајмо Лик нашег Небеског Оца, и како се све демонске помисли расејавају....

Посебну пажњу треба обратити на то како приступати Светом Причешћу. Тело Христово и Његова часна Крв јесу највеће Светиње.

А ко сам па ја? Грешни човек, преступник достојан сажаљења. Али ипак приступам Светим Даровима! Важно је како приступам: ако приступам у покајању, након исповести и уз разрешење свога